

"הקוד המוצפן של השופר"

Decoding the Shofar:

The Hidden Messages of Tekiya, Shvarim & Teruah

1. במדבר כט, א

ובחדש השביעי באחד לחדש מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו יום תרועה יהיה לכם.

2. יחזקאל לג

(א) ויהי דבר ד' אלי לאמר: (ב) בן אדם דבר אל בני עמך ואמרתי אליהם ארץ כי אביא עליה חרב ולקחתי עם הארץ איש אחד מקציהם ונתננו אתו להם לצפה: (ג) וראה את החרב באה על הארץ ותקע בשופר והזהיר את העם:
(ד) ושמע השמע את קול השופר ולא נזהר ותבוא חרב ותקחהו דמו בראשו יהיה:
(ו) והצפה כי יראה את החרב באה ולא תקע בשופר והעם לא נזהר ותבוא חרב ותקח מהם נפש הוא בעונו נלקח ודמו מיד הצפה אדרש:

3. במדבר י

(א) וידבר ד' אל משה לאמר:
(ב) עשה לדך שתי חצוצרות כסף מקשה תעשה אתם והיו לדך למקרא העדה ולמסע את המחנות:
(ג) ותקעו בהן ונועדו אליך כל העדה אל פתח אהל מועד:
(ד) ואם באחת ותקעו ונועדו אליך הנשיאים ראשי אלפי ישראל:
(ה) ותקעתם תרועה ונסעו המחנות החנים קדמה:
(ו) ותקעתם תרועה שנית ונסעו המחנות החנים תימנה תרועה ותקעו למסעיהם:
(ז) ובהקהיל את הקהל **תתקעו ולא תריעו**:
(ח) ובגני אהרן הכהנים ותקעו בחצוצרות והיו לכם לחקת עולם לדתיתכם:
(ט) וכי תבאו מלחמה בארצכם על הצר הצר אתכם והרעתם בחצוצרות ונזפרתם לפני ד' אלהיכם ונושעתם מאיביכם:
(י) וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חדשכם ותקעתם בחצוצרות על עלתיתכם ועל זבחי שלמיתכם והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם אני ד' אלהיכם:

4. במדבר לא

(א) וידבר ד' אל משה לאמר:
(ב) נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים אחר תאסף אל עמיק:
(ג) וידבר משה אל העם לאמר החלצו מאתכם אנשים לצבא והיו על מדגן לתת נקמת ד' במדגן:
(ו) וישלח אתם משה אלף למטה לצבא אתם ואת פינחס בן אלעזר הכהן לצבא וכלי הקדש וחצוצרות התרועה בידו.

5. נחמיה ח

(א) ויאספו כל העם פאיש אחד אל הרחוב אשר לפני שער המים ויאמרו לעזרא הספר להביא את ספר תורת משה אשר צוה ד' את ישראל:
(ב) ויביא עזרא הכהן את התורה לפני הקהל מאיש ועד אשה וכל מבין לשמע ביום אחד לחדש השביעי:
(ח) ויקראו בספר בתורת ה' להים מפרש ושום שכל ויבינו במקרא:
(ט) ויאמר נחמיה הוא התרשתא ועזרא הכהן הספר והלויים המבינים את העם לכל העם היום קדש הוא לד' א' להיכם אל תתאבלו ואל תבכו כי בוכים כל העם כשמעם את דברי התורה:

(י) ויאמר להם לכו אכלו משמנים ושְׁתוּ ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדנינו ואל תעצבו כי חדות ד' היא מעוזכם :
(יא) ותלויים מחשים לכל העם לאמר הסו כי היום קדש ואל תעצבו :

6. תהלים מז

(ו) עֲלֶה אֶ-לֵהִים בְּתִרְעָה ד' בְּקוֹל שׁוֹפָר.

7. ר"י קארו, שולחן ערוך אורח חיים סימן תקצז, סעיף א
אוכלים ושותים ושמחים, ואין מתעניין בר"ה ולא בשבת שובה; אמנם לא יאכלו כל שבעם, למען לא יקלו ראשם ותהיה יראת ה' על פניהם.

8. תלמוד בבלי, מסכת ראש השנה, לב ע"ב

מכלל דבראש השנה ליכא הלל, מאי טעמא? - אמר רבי אבהו: אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, מפני מה אין ישראל אומרים שירה לפניך בראש השנה וביום הכפורים? - אמר להם: אפשר מלך יושב על כסא דין וספרי חיים וספרי מתים פתוחין לפניו - וישראל אומרים שירה?

9. רמב"ם, הלכות מגילה פרק ג, הלכה ו

אבל ראש השנה ויוה"כ אין בהן הלל לפי שהן ימי תשובה ויראה ופחד לא ימי שמחה יתירה.

10. רמב"ם, הלכות אבל פרק י

וכן ראש השנה ויום הכפורים אין דבר מדברי אבלות נוהג בהן, וכל הקובר את מתו אפילו שעה אחת קודם הרגל או קודם ראש השנה ויום הכפורים בטלה ממנו גזירת שבעה,

11. רמב"ם, הלכות תשובה פרק ג

כך בכל שנה ושנה שוקלין עונות כל אחד ואחד מבאי העולם עם זכיותיו ביום טוב של ראש השנה.

12. רמב"ם, הלכות שבת פרק כט

בראש השנה אומר: ותתן לנו ה' א-להינו באהבה את יום טוב מקרא קודש הזה.

13. רבנו אשר (הרא"ש), מסכת ראש השנה פרק ד, יד

ורב האי כתב אין מנהג לומר חגים וזמנים לששון וכן המנהג פשוט בזמן הזה בכל המקומות.

14. כלבו, סימן סז- וכתבו הגאונים ז"ל שאין אומרים "ותתן לנו ה' א-להנו מועדים לשמחה"

כמו בשאר ימים טובים לפי שאין זה רגל לשמחה אלא להיות עומד באימה וביראה.

15. תלמוד ירושלמי, ראש השנה פרק א, הלכה ג

אי זו אומה כאומה הזאת בנוהג שבעולם אדם יודע שיש לו דין לובש שחורים ומתעטף שחורים ומגדל זקנו שאינו יודע היאך דינו יוצא אבל ישראל אינן כן אלא לובשים לבנים ומתעטפין לבנים ומגלחים זקנם ואוכלין ושותין ושמחים יודעין שהקב"ה עושה להן ניסים

16. הר"י סירקיס, בית חדש (הב"ח), אורח חיים, סימן תקפע

ויש מקשין לפי זה ילבוש בגדים מרוקמים וצבעי ארגמן?! ונראה לי, דאם כן אין כאן הוכחה שבטוח בו ית' כי שמא אינו מפחד מיום הדין כלל ואינו חש. אבל כשלוש לבנים זוכר ביום המיתה. אי נמי, מראה הסליחה על דרך "אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו וגו'" (ישעיהו א).

17. הראי"ה קוק, מגד ירחים, תשרי, עמ' ה

חשבון הנפש וסילוד היראה- הם ניר התשובה; אומץ הדעת וצהלת הרוח- ראשית תבואתה.